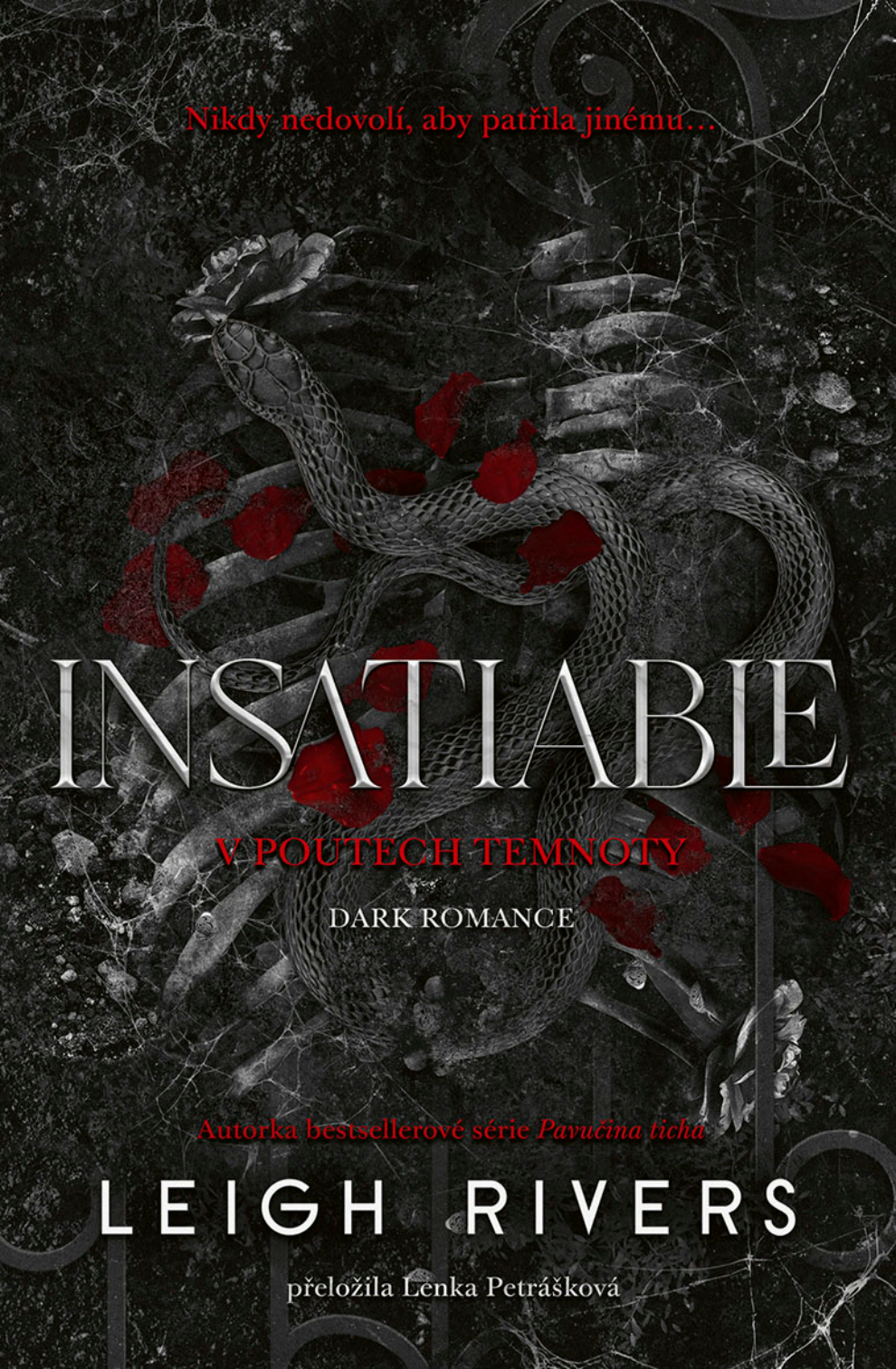

Nikdy nedovolí, aby patřila jinému…
INSATIABLE
V POUTECH TEMNOTY
DARK ROMANCE
Autorka bestsellerové série *Pavučina tichá*
LEIGH RIVERS
přeložila Lenka Petrášková

INSATIABLE

V POUTECH TEMNOTY

INSATIABLE

V POUTECH TEMNOTY

LEIGH RIVERS

1 SÉRIE NA POKRAJI TEMNOTY

přeložila Lenka Petrášková

Red

Copyright © 2023 by Leigh Rivers

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Lenka Petrášková, 2026
Cover © Ashlee O'Brien/Ashes & Vellichor, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8754-8

Playlist

Deftones – Digital Bath

Flower Face – Spiracle

The Weeknd – Party Monster

Rihanna – Skin

The Weeknd – The Hills

lovelytheband – broken

Machine Gun Kelly, Madison Love – Waste Love

Bad Omens – THE DEATH OF PEACE OF MIND

Sleep Token – Take Me Back To Eden

The Greatest Showman – From Now On

Arctic Monkeys – Do I Wanna Know?

Brenn! – 4runner

Načtěte kód v aplikaci Spotify
a zaposlouchejte se

UPOZORNĚNÍ NA CITLIVÝ OBSAH

Tato trilogie patří k temnějším titulům v žánru dark romance.
Vaše psychické zdraví je důležité. Pokud víte, že je pro vás některé z níže uvedených témat citlivé nebo spouštějící, zvažte prosím, zda je pro vás tato kniha vhodná.

Pozor: seznam obsahuje spoilery.

Kniha obsahuje:

- explicitní sexuální scény
- exhibicionismus
- majetnického mužského hlavního hrdinu
- flashbacky
- toxické vztahové chování
- sexuální scénu během střelby na jinou osobu
- sexuální scénu v přítomnosti mrtvého těla
- hraniční stalking a narušování soukromí
- breath play (omezování dechu během intimních scén)
- primal play (role predátora a kořisti během intimních scén)
- gun play (zahrnutí střelných zbraní do intimních scén)
- praise kink (vzrušení vyvolané chválou a komplimenty)
- degradation kink (vzrušení vyvolané slovním ponižováním, urážkami nebo nadvládou partnera)
- naznačenou nevěru
- krev a explicitní násilí
- užívání drog a abstinenční příznaky
- sexuální vykořisťování
- fyzické a sexuální zneužívání (nikoli mezi hlavními postavami), skupinové znásilnění
- lehce naznačený breeding kink (vzrušení spojené s myšlenkou na oplodnění, početí dítěte nebo nechráněný sex)
- pokus o sebevraždu
- omámení drogami bez souhlasu
- zmínky o sexuálním zneužívání dítěte (bez detailního popisu)

Věnování

Všem hodným holkám,
které rády tančí v temnotě před zrakem ďábla.

Prolog
Kade

Před šesti lety

Příšerně nenávidím lidi.

A mejdany obzvlášť.

Tenhle se sice koná k mým patnáctinám, ale to neznamená, že se na té oslavě budu bavit, jak na mě moje ségra, dvojče, stále naléhá. Všeobecně nejsem rád středem pozornosti a vlastně mezi lidmi nejsem rád vůbec.

Máma říkala, že bychom mohli mít oslavu společně. Dělali jsme to tak celá léta. Ale s tím ať jde do prdele, to úplně nesnáším. A jestli ještě jednou uslyším hrát písničku „Single Ladies", asi mě jebne. Většině přítomných je teprve čtrnáct a ještě pořád ujíždějí na postavách anime, proboha.

Musím se uklidit do svého pokoje, jako to dělám pokaždé.

Zamykat za sebou dveře je nutnost, protože nejsem zvědavý na to, aby někdo naprášil mámě, že na balkoně kouřím. Ewan, můj nevlastní otec, mě nachytal minulý týden, právě když jsem si dával cigáro v domku u bazénu, a řekl, že jestli to udělám znova, práskne jí to.

Rozhodně nestojím o to, aby na mě ječela, protože to teda umí fakt děsivě.

Mám rád soukromí, pocit, že jsem ve svém, kde mě nikdo nebude obtěžovat. Klíče nechávám v zámku, dveře na zástrčku a opěradlem židle vždycky zapřu kliku. Nikdo nemá šanci mě nečekaně vyrušit.

To si radši budu plnit plíce kouřem.

Popravdě řečeno, cítím se při tom divně. Lidi by si mohli myslet, jak skvělé je být v centru pozornosti, kdykoliv někam vejdu, ale já to nesnáším. Chtěl bych být neviditelný. Chtěl bych, aby nikdo neznal ani mě, ani historii mé rodiny, a už vůbec se nesnažil se mnou promluvit.

Oni totiž nechtějí doopravdy vědět, kdo jsem.

Člověk by myslel, že když žije v jednom z největších panských domů na západě Skotska, lidi budou mít problém najít můj pokoj a vlastně i křídlo, ve kterém je, ale bohužel to tak není. A jestli mi na dveře zaklepe ještě jeden člověk, típnu mu cigaretu o oko.

Měl bych se na té oslavě ukázat dřív, než mi máma nebo Ewan přijdou zabušit na dveře a seřvat mě, že tam nejsem, ale já se nemůžu hnout z balkonu. Protože mám práci.

Ona vůbec netuší, že ji pozoruju.

Tam dole, daleko od ostatních a od celé oslavy, sedí na okraji bazénu holka s dlouhými tmavými vlasy, na sobě malé černé, a máčí si nohy ve vodě.

Něco na ní mě zajímá, a tak ji nepřestávám sledovat.

Rád pozoruju lidi zpovzdálí. Dívám se, jak se chovají, studuju výrazy jejich tváří a řeč těla v určitých momentech a odstíny jejich hlasu. Záměrně je tlačím do nepříjemných situací, jen abych viděl, jak budou reagovat. Moji učitelé si na to rodičům nepřestávají stěžovat.

Máma mi říká, že toho mám nechat, jenže je to skvělý způsob, jak se zabavit a jak pochopit věci, které nechápu přirozeně.

Nakloním hlavu na stranu a nepřestávám dívku fascinovaně pozorovat.

Proč není na oslavě? A kdo to doprdele je? Nikdy předtím jsem ji neviděl.

Nemůžu od ní odtrhnout oči. Ani to nechci udělat. Nedokážu vidět nic než ji, jak hledí na hvězdnatou oblohu. Určitě je jí zima. V září je tu chladno jako na Baltu.

Možná bych jí měl donést svou mikinu a pak…

Cože? Drž hubu, Kade.

Zamáčknu cigaretu a hodím špačka do popelníku schovaného pod okrajem balkonu. Nazuju si boty a přitom stále nespouštím oči z té holky.

Máma si pro mě přijde, abych rozkrojil narozeninový dort. Větrám, aby z mého pokoje vyvanul cigaretový pach, a zakrývám jeho zbytky osvěžovačem vzduchu.

V kapse mi pípne mobil.

Rychle ho vytáhnu ven a zároveň si ještě čistím zuby. Je to oznámení ze skupinového chatu, který máme společně se dvěma nejlepšími kámoši. Dez je nasraný, že tu není. A Base se ptá, jestli nechci jít na skutečný mejdan, a přidá pár ruských slov, kterým nerozumím.

Než stačím vyťukat, že *chci*, zaslechnu kroky.

Ramena mi poklesnou. *A je to tady.*

„Kade!“ řve máma za mými dveřmi.

Obrátím oči k nebi, odložím kartáček do držáku a vypnu obrazovku telefonu.

„Jsi tam?“

Odkopnu židli a odemknu dveře. „Jo.“

Za nimi vidím její zamračený pohled, ruce založené na hrudi a netrpělivě podupávající špičku boty. Je menší než já a její světlé vlasy se vůbec nepodobají mým tmavým. Máme podobné ospalé modré oči, ale ty její na mě teď zuřivě metají blesky, které odrazím unuděným výrazem.

„Tys tady zase kouřil? Je to cítit až na schodech.“

„Vůbec ne," zalžu, protáhnu se kolem ní a po točitém schodišti, které mi nechal postavit otčím Ewan, sejdu dolů.

„Hledala tě tvoje sestra. Zmeškal jsi krájení dortu."

Přetáhnu si přes hlavu kapuci, utáhnu šňůrky a s odfrknutím strčím ruce do kapes. Luciella byla vždycky ta oblíbená, miláček všech, který nikdy matce a Ewanovi nedělal žádné problémy. Oba zbožňují i zem, po které chodí. Chápu to. Já nejsem jako oni. A nejsem jako ségra, i když jsme dvojčata.

Luciellu by nikdy nemohli nachytat, jak ve třinácti kouří nebo pije a rozhodně ji nikdy nepřivedla domů policie proto, že jednu natáhla fízlovi.

I když si to zasloužil.

Jsem si jistý, že mě všichni kolem vidí jako nepodařené dítě. Takové, kterého se na rodinných setkáních všichni děsí. Dřív jsem si toho nevšímal a snažil se zapadnout, ale dneska už si vystačím sám se sebou. Jsem samotář. Oni nevyhledávají moji společnost a já zase tu jejich.

I když se máma snaží. Možná až moc.

Myslí si, že jsem neslyšel, jak do telefonu mému otci pláče nad mými „výkyvy nálad" a jak ho prosí, aby jí pomohl zvládnout toho jejich „necitelného" pubertálního syna. Ale já nejsem úplně bez emocí. Na Dezovi a Baseovi mi záleží, a dokonce i na Lucielle, když mi zrovna nepije krev. Prostě jen nerozumím tomu, proč bych měl dodržovat každé stupidní pravidlo a mluvit o citech, které vůbec nechápu.

Není nic špatného na tom, jaký jsem. I otec mi říká, že jsem výjimečný a že se nemám urážet kvůli tomu, jak mě vidí ostatní. On je pravděpodobně jediný člověk, který mi skutečně rozumí. Jenže žije v ústavu tisíce kilometrů daleko. Spáchal totiž spoustu zločinů a je považován za příliš nebezpečného na to, aby mohl žít ve společnosti ostatních lidí.

Připadá mi celkem slibné, že si vzpomíná, jaké to je, cítit se jako já.

Je to slavný Tobias Mitchell, americký psychopat. Ten šílený vrah, o kterém vysílal snad každý zpravodajský pořad. Říkají, že je bezcitný a nepředvídatelný. A nebezpečný. Smrtelně nebezpečný. A přesto, kdykoliv ho v ústavu navštívíme, chová se jako starostlivý otec, který chce vědět o všem, co prožíváme. Snaží se o nás dozvědět co nejvíc a na mámu se dívá zbožňujícíma očima, jako kdyby to byla jediná ženská na světě.

I když se ji pokusil zabít.

No jo. On má vlastní démony a já zase ty svoje.

Můj otčím mě vychovává od narození a dělá, co může. Bere mě na hodiny boxu, abychom jako dělali ty věci, co spolu otec se synem mají dělat. Stejně vychovával mého nevlastního bratra Jasona. Jenže ten je teď dospělý a má vlastní život, a tak se Ewan přeorientoval na mě.

Naliju si do sklenice džus a vydám se na obchůzku kolem stolu.

Některé z kamarádek mé ségry se hihňají a špitají si a vůbec se nepokoušejí zakrýt, že mě pozorují. Není mi to příjemné. Ta záhadná dívka od bazénu mezi nimi ale není.

Teda, ne že bych ji hledal.

Rychle se vytratím z davu pryč a vyjdu ven. Záře nočních lampiček mi ukazuje cestu k bazénu.

Když přicházím na konec stezky, ohlédnu se přes rameno, abych se ujistil, že mě nikdo nesledoval. Vlnky na hladině se odrážejí ve skle dveří do bazénu. Opřu se o ně a vytáhnu z kapsy cigaretu.

Hledím na jezero a měsíc v dálce nad horou Munro. Naše panství obklopuje voda a zelené lesy, což je velmi uklidňující.

Jak mě nikotin pálí v plicích, zavřu oči a vyfouknu oblak kouře.

Zamračím se, protože jsem zaslechl šplouchnutí, a cigareta mi málem upadne od rtů, když si všimnu, že ta záhadná dívka tam ještě sedí. Leží vzepřená na loktech u okraje bazénu a upřeně zírá na hvězdy nočního nebe.

Neměl bych cítit žádné vzrušení, ale cítím ho.

Co mám teď dělat? Promluvit na ni? Odejít? Schovat se?

„Co ty jsi zač?“ zeptám se nakonec, vykročím k ní a znovu potáhnu z cigarety.

Vůbec nevnímá moji přítomnost, ale já chci, aby se na mě podívala. Zkusím to znovu. „Haló? Kdo jsi?“

Nemám rád, když mě lidi ignorují, natož aby mě ignorovala kdovíjaká holka. Její bledé tělo pokrývají pihy a vypadá jako duch. Normálně se nerad seznamuju, ale tahle mě fakt zaujala.

Pozoruju ji z profilu a musím připustit, že je hezká. Ta myšlenka mě zasáhne jako rána přes hlavu, protože nikdy předtím mi nikdo takhle hezký nepřipadal.

Měl jsem za to, že v tomhle směru nejsem úplně normální, ale protože tahle holka se mi líbí, nejspíš to se mnou není tak zlé. Je dost obtížné studovat ji, jako to dělám s ostatními, ale vlastně mi úplně stačí se na ni jen… dívat.

Její mlčení mě popouzí a zafuním. „Měla bys jít zpátky dovnitř. Tady je dost zima, Pihatko.“

Ušklíbnu se nad sebou a v duchu se nakopu do rozkroku.

Pihatko? To jako vážně, Kade?

Pořád mlčí.

Jestli mě bude ještě chvíli ignorovat, do té zatracené vody ji skopnu.

Zavrtím hlavou.

Sednu si na lavičku vedle odrazového prkna, vtáhnu dým z cigarety a sám nevím, proč s ní vlastně mluvím. Obvykle si nepovídám nikdy a s nikým. „Ty nechodíš do naší školy.“

Vzhlédne ke mně a její oči jsou neuvěřitelné. Vykašlu zbytek kouře a opřu si lokty o kolena. Jenže ona vstane, setřese si kapky vody z nohou a nazuje si boty.

Nechápu to. Nechápu ani ji. Ani to, proč míří kolem bazénu ke mně.

Moment.

Míří přímo ke mně.

A kurva. Co to sakra dělá? *Jdi pryč.*

Přibližuje se a mně pomalu dochází dech v plicích. Vlastně myslím, že jsem přestal dýchat úplně.

Vlasy jí v kudrnách spadají na záda, kůži má poprášenou pihami a její oči mi způsobují závrať. Nejsou modré, spíš světle zelené a trochu stříbřité, jako les v zimě.

Co to se mnou sakra je?

Sedne si vedle mě a vezme mi z pusy cigaretu. Vloží si ji mezi rty. Dotek jejích prstů na rtech mě znejistil.

Snažím se, aby nepoznala, jak na mě působí, a odvracím pohled, ale vnitřnosti se ve mně doslova vaří.

Odkašlu si a ona kouří moji cigaretu, jako by jí patřila. Vánek ke mně přináší sladce vanilkovou vůni a já musím přiznat, že voní skvěle.

Otočím k ní hlavu a dívám se, jak se pohodlně opírá. Vidím jasně oranžový koneček cigarety. Pak se zavřenýma očima vyfoukne kouř vysoko nad nás. Oblak se rozplývá v okolním vzduchu.

Otevře oči a zadívá se přímo na mě. Její krása mě doslova přimrazí na místo.

Dohajzlu.

Pak mi vrátí zbytek cigarety mezi rty. Zavadí o ně přitom konečky prstů a ten dotyk mi do hrudi vysílá jiskru, o které nevím, co znamená. Odhodím nedopalek stranou.

„Jmenuju se Stacey." Hlas má tichý, mírný a uklidňující. Teď mě zajímá ještě mnohem víc. „Před pár měsíci jsem s Luciellou začala chodit na hodiny tance."

Vůbec by mi nevadilo dívat se, jak se pohybuje. Chtěl bych ji vidět v jejím živlu. Určitě se hýbat umí.

Nech toho.

Zapálím si další cigaretu, protože tu předchozí mi vykouřila ona. Sedíme mlčky, ale očima k ní zalétnu každých pár vteřin.

Stacey.

Jméno té záhadné dívky.

„Kolik ti je?“ zeptám se.

Usmívá se na mě a – dohajzlu. Ještě nikdy se mi něčí úsměv tolik nelíbil. Zjišťuju, že jí ho oplácím.

„Zrovna mi bylo patnáct. Stejně jako tobě.“

Stejně jako tobě.

Ta tři slova stačila, abych ji chtěl poznat blíž.

Odpovím zahučením a ona se uculí ještě víc. Na tvářích se jí objeví dolíčky a odvrátí hlavu, aby si za ucho zastrčila pramen vlasů.

V břiše mi lítá hejno motýlů.

Jestlipak je cítí taky?

Nejspíš jsem nemocný. Musím se mámy zeptat, co to se mnou kurva je.

„Máš americkej a zároveň skotskej přízvuk,“ řekne. „Stejně jako Luciella.“

V Americe jsme oba strávili dlouhou dobu, když jsme byli za otcem. Bylo jen přirozené, že jsme za ta léta oba pochytili tamní přízvuk. Můj je ale mnohem silnější.

Slyším, jak někdo volá Staceyino jméno a povzdechnu si, protože vím, že to znamená konec našeho setkání.

I když bych tu hrozně rád zůstal sedět a zíral na ni, musím zmizet dřív, než mě začne považovat za úchyla, co obtěžuje cizí holky.

„Jen abys věděla,“ začnu a cvrnknu nedopalek do trávy, protože jsem zahlédl blond hlavu své ségry. Přivřu oči. I když se mi ta slova nechce vyřknout, moje impulzivnost zvítězí. „Že jsi kámoška se ségrou, ještě neznamená, že se mnou můžeš mluvit. Kliď se mi kurva z cesty.“

Otočím se k odchodu, ale vtom zaslechnu její výsměšné uchechtnutí.

„Jsi vtipnej,“ odsekne a já se zarazím. Zamračeně se na ni ohlédnu.

Vyzývavě vystrčí bok a založí si ruce na prsou. „A roztomilej. Zrovna jsem ti chtěla říct to samé. Takže se mi taky kurva kliď z cesty, *Kade*.“

Líbí se mi, jak vyslovuje mé jméno.

Ušklíbnu se. Miluju tuhle její tvář. „Nebo co?“

A kurva. Pihatka je ještě hezčí, když se vzteká.

Motýli v mém břiše se naprosto zbláznili a já vůbec netuším, jak ten pocit potlačit.

Vrazí do mě ramenem, a když se ségrou odchází pryč, pobaveně mi cukají koutky.

Zůstává tu po ní její vůně. Dívám se za ní, tmavé vlasy jí poskakují po zádech, ale neohlédne se. Odmítá mi dopřát poslední pohled, po kterém toužím, až do chvíle, kdy už téměř mizí na cestičce mezi stromy. Tam se otočí a ukáže mi vztyčený prostředníček.

Dohajzlu. Proč se usmívám?

1
Stacey

O šest let později

Tiše a pomalu ze sebe stáhnu přikrývku a položím chodidla na podlahu. On se v posteli zavrtí a natáhne se přes matraci, ale než se mě stihne dotknout, už jsem na nohou.

Moje šaty a spodní prádlo se válí všude po podlaze a boty na podpatku jsou zřejmě na schodech nebo v obýváku. Mělo to být rande z tinderu, v hospodě, jen tak pro zábavu. Po pár skleničkách a nekonečném flirtování mě pozval sem.

Je špatné, že si ani nevzpomínám, jak se jmenuje? Buď Bryan, nebo Byron. Vždyť to zní podobně. Než tu aplikaci smažu, musím se mu podívat na profil.

Na displeji mobilu si všimnu několika zmeškaných hovorů od mojí nejlepší kamarádky Lu, jednoho od druhé nejlepší kamarádky Tylar a je tu taky pár zpráv od mého nevlastního bratra.

Chce vědět, kde jsem.

Zasténám a rukama si protřu spánky, abych ulevila bolestem hlavy, pak rozkliknu zprávy a napíšu Lucielle.

Já: *Můžeš mě vyzvednout? Jsem v Branchtonu. Naproti kostela je taková řada domků. Znáš to tam?*

Po špičkách cupitám dolů po schodech s botami a bundou v ruce. Teprve úplně dole si sednu na první schod.

Zavibruje mi telefon.

Lu: *Jedu. Jsem tam za pět minut.*

Díkybohu.

Vím, že moje kámošky budou chtít všechny detaily. Přímo slyším jejich nadšené pištění, až jim řeknu, že jsem po mnoha měsících nezájmu konečně měla sex.

Poslední muž, se kterým jsem spala, mi řekl, že jsem sice krásná holka, ale nemůžeme se znovu vidět. Kupodivu o pár dní později zmizel a dodneška se neobjevil.

Titul *krásná holka* mě v mých jednadvaceti letech dost namíchl.

Vtom venku uslyším hlasité zahoukání klaksonu a úlevně vzdychnu.

Lucielle koupil auto její otčím za to, že se dostala na vysokou. Tylar plánuje, že převezme vedení rodinného tanečního studia.

Já se zatím pořád ještě hledám a nevadí mi to. Nespěchám na sebe. Jsem tanečnice, akrobatka a třikrát týdně vedu kurzy jak pro děti, tak pro dospělé. Trénujeme na vystoupení a soutěže.

Máma mi zemřela, když mi bylo třináct. A když se můj otec zamiloval do Nory Fieldsové, přestěhovali jsme se sem k ní a jejím dvěma synům Kyleovi a Chrisovi.

Otec zemřel před dvěma lety, ale Nora i její synové trvali na tom, že musím zůstat s nimi, dokud si nenašetřím dost na to, abych se odstěhovala. Nechala si celé dědictví, které mělo připadnout mně.

Nemusím platit nájem, což je fajn, i když život v tom domě je hotová noční můra. To znamená, že se můžu soustředit na svoje cíle.

Když vyjdu z domu, venku je před úsvitem. Strnu, když uvidím čekající černé audi R8. Zatmavená skla skrývají řidičovu tvář, ale já vím přesně, kdo to je, a srdce se mi rozbuší jako o závod. Jemné chloupky v zátylku se mi naježí.

Chromové disky se blýskají a světla reflektorů mě skoro oslepují. Ušklíbnu se při myšlence, že bych se mohla otočit a odejít pryč.

Tohle si Lu pěkně odnese, jen co ji uvidím.

Klakson znovu houkne, až se mi napnou ramena.

„Neuvěřitelný," zamumlám si pro sebe, protože nevidím žádnou jinou možnost, jak se dostat domů. Uber se sem bude dostávat pěkně dlouho.

Boty na podpatku se mi houpou v ruce, vlasy mám rozcuchané a make-up má do dokonalosti hodně daleko. Cítím se nervózně. Tohle je ten poslední člověk, od kterého bych chtěla, aby mě po jednorázovce vyzvedl.

Přistoupím k autu, otevřu dveře spolujezdce a vklouznu na sedadlo. Na řidiče se nedívám. Oči upírám přímo před sebe a boty házu na podlahu. Snažím se zapnout si pás. Dvakrát mi vyklouzne z prstů a stáhne se a já vydechnu, když se mi konečně podaří sponu zacvaknout.

Snažím se nevnímat opojnou vůni máty, cigaret a parfému Noir od Toma Forda. Tuhle kolínskou používá celá léta. Snažím se nevnímat ani *jeho*, jenže jeho přítomnost je tu znát všude, ačkoliv jsme spolu nemluvili už dva roky.

Založím si ruce na hrudi a úkosem na něj pohlédnu. „Lu říkala, že mě vyzvedne."

Neodpoví a tváří se znuděně. Cosi vyťukává na telefonu a loktem se opírá o koženou opěrku mezi námi. Všimnu si, že má novou kérku, díky které vypadá jeho ruka ještě žilnatější než předtím.

Polknu a rychle odvrátím pohled dřív, než si všimne, jak si prohlížím všechna jeho nová tetování.

Pohodlněji se uvelebí na sedadle řidiče, s koleny od sebe. Sportovní šortky mu obepínají nohy. Pořád ještě něco píše. Mračím se čím dál víc, protože si tady v klidu odpovídá na zprávy, místo aby mě odvezl domů.

Musel být v posilovně, kterou mají v sídle. Tílko mu těsně obepíná hrudník a svaly jsou ještě naběhlé po cvičení. Za uchem mu trčí cigareta a vlasy, vlnité a černé jako jeho duše, mu padají do čela.

Pleť má tak opálenou, že vedle něj vypadám jako duch.

I když bych ráda řekla, že jsem na Kadea Mitchella úplně zapomněla, byla by to hrozná lež.

Stáhnu okénko navzdory tomu, že se okamžitě roztřesu zimou, a snažím se, aby mi jeho vůně nezatemnila mozek. Jasně, Kade je sice fešák, který se mi kdysi ve všech ohledech líbil, jenže je to bratr a dvojče mé nejlepší kamarádky, a tím pádem naprosto mimo hru. Teď už to vím.

Naposledy jsme spolu mluvili před dvěma lety a od té doby jsme se ani jednou neviděli. Je mi jasné, že ho Lu musela donutit, aby mě přijel vyzvednout.

Sám by to nikdy neudělal.

Zatracená Luciella. Dobře ví, jak se nesnášíme. Dobře ví, že se mu snažím vyhnout, jak to jen jde. Teda, neví *všechno*, ale přesto ví dost.

Už tři minuty tiše hraje rocková hudba a on si tu píše na telefonu. Vychází slunce. Podrážděně stisknu čelisti a očima přelétnu od volantu ke vstupním dveřím domu, ze kterého jsem právě vyšla.

„Tak jedem, nebo tu budeme dál sedět?“

Jako obvykle mlčí. Ťukne do displeje mobilu a usměje se koutkem úst.

Snažím se nevnímat, jak je pohledný, přestože je ztělesněný ďábel, ani to, jak jemně působí jeho kůže pod ostře

černým tetováním. Nesměje se nijak často, tak s kým si to povídá?

Popouzí mě, jak se moje zrádné srdce rozbušilo. Kvůli komu se asi takhle směje?

Ne. Dost, Stacey. Koho zajímá, s kým se směje?

Nemůžu tu zůstat. Musím z toho auta pryč.

„Jdu si zavolat uber," řeknu a rozepnu si pás, ale Kade ho zachytí a beze slova ho znovu zacvakne. Ani přitom neodtrhne oči od displeje. Teď na něm píše jednou rukou, tou druhou zatím přidržuje pás na místě, než konečně zamkne obrazovku a nastartuje. Motor pod námi zařve a neskutečně rychlý start mě zaboří do sedačky.

Zesílí hudbu a já nedokážu odvrátit zrak od jeho nádherně drsných rysů a stříbřitě modrých očí, upřených na silnici. Vytáhnu okénko, aby mi vítr nerozfoukal vlasy.

Otevřu zprávy na telefonu a vidím jednu nepřečtenou.

Lu: *Vyzvedne tě Kade.*

Já: *Nenávidím tě.*

Okamžitě přichází odpověď.

Lu: *Promiň! Zrovna vezl domů kamaráda. Prosím tě, nezabijte se tam.*

Já: *Vážně tě nesnáším.*

Zhasnu obrazovku a tiše hledím z okénka na ubíhající stromy. Telefon mi divoce vibruje v dlani. Jsou to zprávy od nevlastního bratra.

Neodpovídat: *Kde kurva jsi?*

Neodpovídat: *Jedu domů, tak doufám, že už tam jsi, nebo uvidíš.*

Neodpovídat: *Myslím to vážně, Stacey.*

Obrátím oči k nebi a zprávy ignoruju. Vím, že se mi to vymstí, ale teď na něj nemám sílu. Ne dokud sedím v autě se zatraceným Kadem Mitchellem a snažím se nedýchat stejný vzduch jako on.

„Měl jsi Luciellu prostě odmítnout," řeknu nakonec dost nahlas, aby mě slyšel i přes hlučnou hudbu.

Kade zatne čelist a přišlápne plyn.

Odfrknu si, opřu se loktem o okno a dlaní si podepřu hlavu. „Tak bych počkala na uber, nebo bych šla pěšky."

Neodpoví mi, přesně jak jsem tušila.

Zpoza ucha vytáhne zastrčenou cigaretu, zapálí si a pak odhodí zapalovač do přihrádky mezi námi.

Olízne si rty. Ospalýma očima sleduje silnici před námi a já pozoruju jeho ústa, když znovu potáhne.

Nic neznamenáš. Pro mě jsi mrtvá.

Jeho hlas mi rezonuje v hlavě. Vzpomínám na to, jak jsme spolu mluvili naposledy. Na slova, která mi vpálil přímo do tváře. Slova, na která bych nejraději zapomněla. Odvrátím od něj pohled a pálícíma očima sleduju ubíhající okolní svět, dokud mě nedoveze do čtvrti, kde bydlím.

Bezpečnost je tu zajištěná opravdu důkladně. Všechny domy mají pro vstup bezpečnostní kód. Když jsem vyrůstala, Nora se mě ptala, jestli budu chtít na své narozeniny pořádat večírky nebo si zvát na přespání kamarádky, ale já jsem to vždycky odmítla. Nechtěla jsem žádnou z nich přivádět poblíž té příšery, která tu žije.

Kade zastaví u největšího domu. Jsou to tři patra z bílých cihel a vzadu stojí nepoužívaná stáj. Vypuštěný bazén a přerostlý plevel místu propůjčují děsivý vzhled.

Vypne motor a otevřeným okénkem odcvrnkne nedopalek cigarety ven, aniž by se na mě podíval. Prsty si poklepává v klíně a zatíná svaly na čelistech.

Tak řekni něco, chce se mi řvát. *Křič na mě. Něco udělej!*

Odvrátím od něj pohled, vzdychnu a sáhnu dolů pro boty. Mlčky si rozepnu pás, otevřu dveře a vystoupím z auta.

Už jsem u vchodu a chystám se vyťukat vstupní kód, když za sebou uslyším startování motoru. Ohlédnu se přes rameno a naše pohledy se setkají, jako když udeří blesk. Naskočí mi husí kůže a tepnami mi projede něco jako zášleh. Jeho oči jsou elektrizující přesně tak, jak si je pamatuju, ale je v nich ještě něco jiného. Něco temného, co tam předtím nebylo.

„Díky," zašeptám. „Za odvoz."

Na zlomek vteřiny si pomyslím, že mi odpoví. Místo toho si mě pomalu prohlédne od hlavy až k patě, zhodnotí, jak vypadám po sexu, zavrtí hlavou a odvrátí oči.

Je zklamaný.

Kade si zapálí další cigaretu a zesílí rockovou hudbu právě tak, aby moji nevlastní rodinu probudil dřív, než vyrazí pryč, aniž by mi věnoval další pohled.

Jo. Ještě pořád mnou pohrdá.

A po tom, co jsem mu provedla, pro to má všechny důvody.

Rychle dojdu do svého pokoje v horním poschodí domu, a když za sebou zavřu dveře, dovolím si úlevný povzdech. Opřu se zády o dřevo a zavřu oči.

Pálí mě slzami, které odmítám prolít.

Poprvé jsem se tak cítila, když jsme se seznámili. Tenkrát mě překvapil u bazénu v jejich sídle.

Vzpomínám si, jak se na mě díval a jaké teplo v hrudi se mi při tom pohledu rozlilo. Oči měl tak plné života. Společně

jsme v příjemném mlčení vykouřili cigaretu a vzápětí se z něj stalo totální hovado.

Celá léta jsem se ho snažila ignorovat, jenže to byl bratr mé nejlepší kamarádky – a naše vzájemná přitažlivost byla příliš silná.

Až do *té* noci, kdy se všechno změnilo.

Od té doby se Kade Mitchell v mém životě objevoval jako zlomený stín a byla to jen moje vina.

Odhodím boty na podlahu a olíznu si rty. Vzpomenu si na dobu, kdy jsem z nich po našich schůzkách cítila chuť máty a tabáku.

Pohodím hlavou, abych zapudila slzy, které mi málem vytryskly na tvář.

Aniž bych rozsvítila, shodím ze sebe šaty a rozepnu si podprsenku, abych se mohla svléknout. Ale než se mi to podaří, ucítím na krku pevný stisk, který ve mně zadusí chraplavý výkřik. Ten člověk mě odtlačí od dveří a hodí mě na matraci.

Vzduch se ze mě vydere v přidušeném kašli. V očích cítím tlak, a když je se strachem otevřu, vidím nad sebou Chrise – svého zvráceného a poblouzněného nevlastního bratra.

Snažím se ho udeřit do ruky, jak nejsilněji umím, aby povolil bolestivé sevření, jenže on místo toho stiskne ještě pevněji. Klesne na mě celou vahou a drtí moje téměř nahé tělo pod sebou.

„Kdo to kurva byl?“

2
Stacey

Ráda tančím potmě.

Kdykoliv mě obklopí chaos a zkáza, což se stává často, je to uklidňující – jako únik. Ráda se v duchu ztrácím světu, i kdyby to mělo být jen na chvíli.

Občas zavírám oči, a jak se mé tělo pohybuje společně s obručí nebo jak se kolem něj ovíjí hedvábí, zapomínám na všechno. V polovině sestavy se obvykle úplně odpoutám, hlavou kývám do rytmu a představuju si, jak ze mě oněmělé obecenstvo nemůže spustit zrak.

Hraje hudba, jakákoliv, na kterou mám zrovna náladu. Říkám si, že úzkost a zbytečné hlasy neexistují. Že jsou to jen prázdné myšlenky, co chtějí zničit můj klid. A při každém akordu se jedno z těch černých vláken, která mi svírají srdce, ztratí.

Bývaly doby, kdy jeden člověk dokázal, že jsem na tuhle svoji část zapomněla. Já jsem mu pomáhala s jeho vlastní temnotou a díky němu jsem se cítila naživu. Díky něžným slovům a dotekům, kradmým polibkům a nocím tajně strávenýmv jeho posteli. Byla jsem šťastná.

Myslela jsem si, že jsem v bezpečí a volná.

Dokud to jednoho dne neskončilo.

Minulost je ale minulost. Není to nic, co by dočasně nespravila trocha hudby.

Studiem, ve kterém tančím od svých deseti, zní skladba „Spiracle“ od Flower Face. Myslím na něj pokaždé, když hraje tahle píseň.

Vzpomínám si, co jsem cítila, když jsem seděla na pohovce naproti Lu. Byla jsem nervózní. V jednom ohni. Přála jsem si, abych byla statečnější a mohla se ho dotknout. Jeho ruka byla tak blízko té mojí a já se odhodlávala vzít ji do své, abych cítila měkkost jeho dlaně, ale zároveň mě děsila možnost, že mě odmítne.

Nenáviděl, když se ho někdo dotýkal. Obvykle se stáhl a vypadal, že ho to bolí. Pak se ale malíčkem pod naší společnou dekou dotkl mé dlaně a já, aniž bych spustila oči z televize, jsem potlačila úsměv.

A tehdy to skutečně začalo. Nebyl to sen, ale skutečnost.

Studio je prázdné, jako vždycky po konci tréninku. Barevná světla září jen tlumeně, ale někdy je zhasnu úplně. Je to uklidňující, zapomenout na svět a být sama. Něco se ve mně posune, a když tančím, všechno zmizí.

Jenže za pár hodin mě vyzvedne Chris a všechno se to na mě zřítí zpátky – a já si vzpomenu, kdo skutečně jsem.

Hudba utichne a já se zastavím. Svírám obruč a visím na ní hlavou dolů, s jednou nohou zaháknutou, abych nespadla. Zaostřím pohled na telefon. Přišla mi textovka, která zastavila hudbu a odpojila bluetooth spojení. Spustím se na žíněnku a upevním si culík, když přecházím na druhou stranu místnosti. Bosé nohy mi pleskají o podlahu. Opřu se o zrcadlovou stěnu a otevřu skupinový chat.

Lu: *Máma a Ewan právě odešli. Kade odchází za svýma kamarádama, takže máme na mejdan celej barák.*

Ty: *Já jsem ještě u tety. Ale uvidíme se brzo!*

Její matka a nevlastní otec Ewan odjíždějí na pár týdnů do Ameriky, prý na setkání s terapeutem jejího otce, aby mu povolil trávit nějaký čas na svobodě. Jenže zatím mu všechny tyhle žádosti zamítali.

Vlastně nechápu, proč by ho z toho ústavu vůbec měli pouštět. Je děsivý. Jednou jsem s ním mluvila po telefonu, než Lu vyběhla z koupelny, a jeho hlas stačil k tomu, aby mi po celém těle naskočila husí kůže. Znal moje jméno a varoval mě, abych neubližovala jeho synovi. Jako bych *já* byla ta špatná.

Hlas měl hluboký a zněl nebezpečně a já si vážně myslím, že kdybych se s ním měla vidět, nejspíš bych omdlela. A i když ho jeho syn připomíná, od Tobiase Mitchella bych rozhodně utíkala pryč.

Je to diagnostikovaný psychopat. A vrah.

Odepisuju, že se nemůžu dočkat, a Chrisovi píšu zprávu, že pro mě jezdit nemusí. Šaty na večer s sebou mám a u Lu se můžu osprchovat.

Můj nevlastní bratr sice bude naštvaný, ale to on je na mě pořád.

Je to pár dní, co mě Kade hodil domů a co jsem ho prosila, aby mě pustil, a nakonec mu zalhala, že mě přivezla Luciella.

Modřiny, které mi udělal, jsem musela maskovat korektorem.

Znovu připojím bluetooth telefonu k reproduktorům v sále, pustím skladbu od začátku a zkoumám svůj zpocený odraz v zrcadle.

Očima sklouznu níž, k hrudní kosti, kde fialově svítí malá, hluboká jizva. Sice ji skrývají prsa, ale je tam. To mi Chris udělal klíčem, aby ostatním zabránil sahat na něco, o čem si myslí, že patří jemu.

Donutil mě lhát Noře a předstírat, že jsem si to udělala sama, a ona mi uvěřila. Chtěla mě poslat k terapeutovi, prý kvůli sebepoškozování.

Ne. Kdepak. To jen tvůj syn je zasraný zvíře, Noro.

Prsty přejíždím po titanových tyčích. V sále jich je porůznu rozmístěných sedm, uprostřed visí ze stropu obruč a vzadu sytě růžové hedvábné pruhy. Ve vedlejším sále je ohromný taneční prostor, kde trénují děti.

Tuhle budovu vlastní rodina Tylar a ona sama ji plánovala v loňském roce ještě zvětšit, jenže měla příliš práce se studiem, a její rodiče zaměstnával nějaký projekt v Římě.

Omotám si hedvábný pruh kolem zápěstí, pevně sevřu látku a zároveň si ji obtáčím kolem nohy. Vytáhnu se nahoru hlavou dolů a látka se mi ovíjí kolem stehen, když si ještě spěšně upravuju vlasy.

A potom dovolím hudbě, aby mě unášela na lyrické dobrodružství. Má pružnost a rytmus vytvářejí dokonalou choreografii, kterou bych mohla předvést na festivalu během oslav Halloweenu.

Než skladba skončí, na kůži se mi perlí pot a ruce i nohy mě bolí od všeho toho vytahování se na hedvábných pruzích. Ještě jednou se přetočím a skončím v dokonalém roznožení hlavou dolů. Stáhnu si tílko a zůstávám jen ve sportovní podprsence.

Když se látka zamotá a já se začnu pomalu otáčet, celá ztuhnu. Někdo mě sleduje.

„Chrisi!“ vyjedu na něj. „Sem nesmíš chodit!“

Můj nevlastní bratr pokrčí rameny. Vymotám se a stoupnu si na podlahu.

Přimhouřím oči. „Co tu sakra děláš?“

Ušklíbne se a postoupí o krok blíž. Ucouvnu dozadu. Oči má upřené na moji hruď. „Vždyť víš, že se na tebe rád dívám.“

Projede mnou nepříjemné zachvění a v hrdle cítím pachuť žluči. „Řekla jsem ti, že jedu ke kamarádce.“

„Já tě tam odvezu. A ne neberu jako odpověď."

„Nemusíš mě vozit."

Chris ke mně natáhne ruku a já instinktivně odskočím dřív, než se může dotknout pramene vlasů, který mi spadl do tváře.

„Budeš dělat, co ti řeknu, sestřičko," zazubí se. „Jestli teda nechceš, abych tě znovu zamkl u sebe v pokoji. Možná bych tě tentokrát mohl i přivázat k posteli."

Zblednu. „Ne."

Usmívá se. „Takže tě odvezu."

Polknu a pomalu přikývnu. Vím, že proti Chrisovi nemůžu vyhrát.

Otočím se k němu zády a odcházím do malé šatny. Po cestě si natáhnu tílko. Pořád ještě se v jeho blízkosti cítím příliš nahá. Navléknu si ponožky a nazuju boty, tvář si otřu ručníkem, obléknu si mikinu a přes ni kabát.

Bude se mě snažit přesvědčit, ať to dnes odvolám, ale to ani náhodou.

Kdybych se mu podvolila, nejen že by si připadal silnější, ale Lu by mě roztrhla. Tenhle mejdan jsme plánovaly už pěkně dlouho. Má to být soukromá oslava jejích jednadvacátých narozenin.

Při hlasitém zaklepání na dveře leknutím málem vyskočím z kůže. „Koukej si sakra pospíšit, než ti tam půjdu pomoct."

Tiše si odfrknu a zavrtím hlavou, když si přes rameno přehazuju popruh tašky. Otevřu dveře a bez jediného pohledu na něj vyjdu ven.

Popadne mě za zápěstí a přitáhne si mě zády k hrudi. Pošeptá mi do ucha: „Zklidni se." Otočí mé ztuhlé tělo čelem k sobě a hladí mě po pažích. „Choval jsem se slušně, Stacey. Přestaň se mě snažit nasrat tím, že se chováš jako děcko."

„Já přece –"

Jeho hrubé, nevítané dlaně mi pevně stisknou ramena. Zmlknu. Palci hladí blednoucí modřiny a pak mě oběma

rukama popadne za krk. „Co jsem ti řekl o tom odmlouvání? Chceš mě doopravdy dožrat?“

Skousne si spodní ret a očima zkoumá můj výraz. Čeká na nějakou drzou poznámku, aby měl důvod praštit se mnou o podlahu nebo mě kousnout do tváře.

Přitiskne mě zády ke zdi, až se zrcadla na ní rozvlní. Tělem mě drží přišpendlenou na místě a já zatínám zuby odporem a dole u boků svírám ruce v pěst.

„Tak hezká a tak vzpurná,“ zamumlá tiše a natlačí mi koleno mezi stehna. Dlaní mi přejíždí po boku. „Vzpomínáš si, co se stává zlobivým holčičkám?“

„Okamžitě mě pusť, Chrisi,“ varuju ho a vší silou se ho snažím odstrčit, ale nedaří se mi to.

On se jen arogantně usmívá. Ten hajzl rád vidí, když se vztekám. Cítím jeho vzrušení a polknu, abych se zbavila dusivého knedlíku v krku.

Takhle se ke mně choval od chvíle, kdy jsem před lety přišla k nim do rodiny. Snažila jsem se to říct tátovi, když Chris už první den vtrhl ke mně do sprchy a začal mě líbat. Můj otec ale odmítl poslouchat, že se chlapec jen o čtyři roky starší mnohokrát snažil dívat, jak se svlékám. A to mi bylo jen čtrnáct.

Kdepak. Pro tátu jsem očividně byla jen pubertální potížistka, rebelující kvůli matčině smrti.

Chris mě políbil mnohokrát, obvykle uprostřed hádky. Ale já jsem pokaždé pevně stiskla rty, až mě zabolely, jen abych mu zabránila vsunout mi jazyk do úst.

Pokud vím, nikdy jsme neměli sex. Jenže on mi podstrkoval oblbováky. Bil mě. A udělal mi ze života peklo. Jednou jsem zkusila utéct, ale tím se všechno jen zhoršilo. Začal být ještě víc násilnický.

Vypadá to, že před někým tak příšerným, jako je Chris Fields, se nedá jen tak uniknout. Jednou ale vymyslím nějaký dobrý plán a zdrhnu.

Pootevře rty. Nejspíš mi chce podrobně popsat, jak budu křičet, ale hluk za ním ho zarazí.

Bohudíky, dveře sálu se otevřou, takže sebou trhne, a já se konečně můžu nadechnout.

Ve dveřích stojí Tylar a zmateně se na nás mračí. „Um… kdo jste?“ zeptá se Chrise a já zavřu oči a doufám, že se jí nepředstaví jménem.

„Vstup pouze pro členy,“ ukáže na nápis na zdi a pak ustoupí stranou a otevře dveře dokořán, aby mu naznačila, že má vypadnout.

Chci ji obejmout.

„No jasně,“ odpoví Chris. Věnuje mi ještě jeden pohled, zatočí na prstě klíčky od auta a olízne si rty.

Nakloní se ke mně a zašeptá mi do ucha: „Jen počkej, až se vrátíš domů, sestřičko.“

Strnule na něj zírám a čekám, až vypadne.

Než ode mě odvrátí hlavu, jeho úsměv zmizí. „Chovej se tam slušně.“

Jen co zmizí, Tylar tázavě vytáhne obočí: „Kdo to sakra byl?“

Moje osobní noční můra. Nevlastní bratr, o kterém nevíš.

Kvůli sobě i kvůli svým kamarádkám jsem o něm nikomu neřekla a dávám si pozor, aby to tak zůstalo.

Můj starší nevlastní bratr Kyle je hotový anděl. Má mě rád přesně tak, jak se od bratra očekává. Jenže pak je tu ještě Christopher…

„Jen nějakej kluk,“ zalžu se zaťatými zuby. Vypnu reproduktory a rozsvítím hlavní světla, abych se zbavila toho barevného přítmí. „Já myslela, že jsi u tety.“

„Máma chtěla, abych zajela do banky uložit nějaký peníze,“ odpoví, otevře malou skříňku v rohu místnosti a odemkne sejf.

Odpočítá bankovky, asi osm set liber, a pak si je nacpe do kabelky.

„Nebyl to doufám ten Bryan, ne? Pamatuju si, že jsi říkala, že vypadá jinak. Tenhle byl sexy. Hlavně ten úsměv a rozcuchaný blond vlasy. A navíc byl vysokej."

Odfrknu si a nakrčím nos při představě, že jí Chris může připadat sexy. Pro mě je to jen vulgární hovado. „Kdepak. To nebyl on."

„No, ať to byl, kdo chtěl, nech si tyhle věci do ložnice," uzavře to a hlavou trhne ke dveřím. „Tak pojď. Odvezu tě k Lu."

Cestou mi Tylar recituje pravidla studia, já civím z okna a občasným „hm" dávám najevo, že rozumím. Ale když mi řekne, že v Branchtonu právě hoří nějaký dům, podívám se na ni se zvednutým obočím. Žádné lidské oběti tam nejsou, jen majitele domu prý někdo strašlivě zmlátil.

Jméno nesdělili.

Telefon mi zavibruje, a když se podívám na displej, protočím oči. Zas ty obvyklé výhrůžky. Kdysi mi z nich naskakovala husí kůže a děsila jsem se návratu domů. Dneska už to beru jako normální chování.

Neodpovídat: *Buď dneska hodná holka.*

Mimoděk zavrčím a prsty se mi rozběhnou po klávesnici dřív, než je můžu zastavit.

Já: *Dej mi pokoj.*

Než dorazíme k Lucielle, musíme projet kolem jezera cestou lemovanou stromy. Zastavujeme u elektrické brány extravagantního sídla, které mi nepřestává vyrážet dech. Tylar říká, že se k nám přidá za pár hodin, a odjíždí.

Jakmile je pryč, stisknu zvonek. Oba psi se šíleně rozštěkají. Usmívám se.

Jen co se dveře otevřou, úsměv mě přejde a já stojím jako přimrazená pod zamračeným pohledem Kadeových očí.

Je v nich nenávist a pocit zrady. Patrně se nepletu, že by mě raději viděl pod koly své motorky než na svém prahu.

Jeho dva dobrmani, Milo a Hopper, jsou s ním obvykle na univerzitě. Oba mi očichají nohy i ruce, a když poznají můj pach, začnou se radovat.

Já taky nehodlám stáhnout ocas mezi nohy a ucouvnout před jejich páníčkem. Kleknu si na kolena, vítám se s oběma psy a Kadeovi věnuju stejně zachmuřený pohled jako on mně.

Uhne očima jako první a otočí se ke mně mohutnými zády. Písknе na psy. Na sobě má mikinu s kapucí, která mu skrývá rozcuchané vlasy, a v ruce drží láhev piva. Nejspíš se dnes večer nikam nechystá.

Protočím oči k nebi, zamumlám „no bezva“ a pak za sebou zavřu dveře.

Tohle bude ještě zábava.

3
Stacey

„Když si dneska obleču ty červený šaty, tak si zítra nemůžu vzít červenej top," povídá Lu a střídavě si na hrudi přidržuje oba kousky zavěšené na ramínkách. „Ale ty modrý jsou trochu krátký."

„Tak si vezmi jiný – vždyť máš šatů hromadu," uklidňuju ji a lakuju si nehty. Kolem těla mám obtočený ručník a mokré vlasy mi splývají po zádech. Ležím na břiše na její posteli, zatímco ona se každých pár minut rozčiluje nad tím, co si má vzít na sebe.

„Jenže já chci ty červený."

„Tak si je vezmi," řeknu jí, zašroubuju víčko lahvičky laku a začnu si foukat na nehty.

„Ty mi vůbec nepomáháš, Stacey!" odfrkne si a odhodí obě ramínka na podlahu. „Červenou mít nemůžu. Červenej top si beru zítra."

Moje nejlepší kamarádka je občas nesnesitelná.

„Jo a chtěla jsem ti říct, že Kade a ostatní dneska nikam nejdou. Zrušili to, když jim Dez oznámil, že na dnešek plánuju oslavu."

„Jo, to mi došlo," odpovím, aniž bych zdvihla oči od displeje, na kterém si pročítám nepříjemné zprávy, na něž jsem Chrisovi odmítla odpovědět.

Nakonec budu muset, protože když to neudělám, přijde si pro mě sem, a to je vážně to poslední, co potřebuju.

Až půjdu domů, nějak se mu vyhnu. V domě je pět místností, které nedokáže zvenčí odemknout. Tyhle skrýše už dokonale znám.

Jednoho dne budu volná. A ten den mu zřejmě budu muset podříznout krk, protože nevím, co jiného než smrt by ho mohlo zastavit.

Při představě, že se mě zmocní, se mi dělá zle.

Lu mi do obličeje hodí srolované ponožky. „Slyšelas mě?"

„A co jsi říkala?"

Povzdechne si. „Já vím, že Kadea a jeho kamarády zrovna nemusíš. Doufám, že se od nás budou držet dál, abys nemusela odejít."

Odfrknu si. Zná mě dobře, ale já bych neodešla kvůli tomu, že je nemusím. Odešla bych, protože nemůžu vydržet jeho pohled. „Řeklas mu, aby zůstal v opačným křídle?"

„Bože, jasně. Myslím, že Base a ty jeho věčný kecy o sexu bych fakt nezvládla. Jestli se jim to zase zvrhne v orgie, půjdu je zabít."

„Tys tam přece ani nebyla," oponuju jí. „Vždyť jsi to ani neviděla."

„Seděla jsem na pohovce, co na ní Base o dva dny později šukal," zamumlá.

Zahihňám se a snažím se zapudit tu vzpomínku, jako by se to nikdy nestalo. Jako kdybych tam tenkrát nebyla za jejími zády, aniž by o tom věděla. Tylar chtěla vědět, co Dez provádí u bazénu, protože se jí tenkrát strašně líbil. Chtěla, abych tam šla s ní – a protože byla šance, že uvidím i Kadea, souhlasila jsem.

Kéž bych to odmítla.

Vešly jsme dovnitř a zůstaly stát jako přimražené. Přímo před námi se odehrávala jedna velká sexuální jízda a hudba řvala na plné pecky.

Base, ruský dědic celého impéria, který z Lucielly nikdy nespustil oči, šňupal lajny koksu z ňader nějaké holky, zatímco mu ho jiná kouřila.

Na Dezovi někdo divoce rajtoval, ale jakmile spatřil Tylar, úplně ztuhl.

Kade mě dál probodával zamračeným pohledem, zatímco se postavil za nahou blondýnu předkloněnou přes kulečníkový stůl. Pomalu si rozepínal pásek a mně z toho skřípaly zuby.

Nespustil ze mě oči ani ve chvíli, kdy do ní pronikl.

Myslela jsem, že vím, co je čirý vztek. Dokud se samolibě neušklíbl.

Hajzl.

„Já myslím, že Base se jen snaží upoutat tvou pozornost," řeknu jí. „Asi abys na něj žárlila. Vždyť se o tebe snaží celý roky."

Lu přelétne přes tvář stín. „Tak toho může klidně nechat. Stejně jako Dez a Tylar. Tohle nikdy nekončí dobře."

Ty a Dez to spolu tehdy táhli. Lu to zjistila, strašně se naštvala a prohlásila, že žádná z jejích kamarádek se nikdy nesmí ani přiblížit ke Kadeovu malému triu. I když jsem se ji snažila uklidnit, že je to neškodné, Ty to tenkrát ukončila.

A já vím, že ji i Deze to ranilo.

Tylar a ostatní přijíždějí o hodinu později a večírek startuje tím, že stojíme v kruhu a obracíme do sebe panáka, který mě pálí v břiše.

Tenhle dům je naštěstí dost velký na to, aby Kadeova parta nijak nerušila Luin večírek. A protože se mi do krve už dostalo dost alkoholu, v duchu si říkám, jestli si taky pozvou nějaké holky.

Hudba je tak hlučná, až mi zvoní v uších. Někdo přinesl stroboskop. V jeho záblescích se míhají tančící těla.

Můj telefon zavibruje a já nespokojeně mlasknu.

Neodpovídat: *Jestli mi neodpovíš, dojdu si pro tebe k tomu, co ho zrovna šukáš.*

Obrátím oči ke stropu a mumlám si pro sebe: „Debile."

„Kdo to sakra je?" zamračí se Tylar a nakoukne mi přes rameno.

Strčím si telefon do podprsenky a pokrčím rameny. Vezmu si od ní sklenici a pošlu do žaludku ten nechutně silný drink.

„Hej, ty jsi fakt mrcha!" Ale usmívá se, když ji ode mě někdo odstrčí na podomácku upravený taneční parket.

Odcházím do koupelny v prvním poschodí. Vidění mám trochu rozmazané od záblesků stroboskopů. Odskočím si a pak se opírám o umyvadlo.

Vztekle si měřím telefon odložený na okraji umyvadla. Možná bych ho mohla náhodou upustit do vody? Nebo ho rozbít? Třeba dupnout na displej, abych ty zprávy nemohla přečíst?

Neodpovídat: *Rozbiju mu hubu. Jsi moje.*

Pohrdavě si odfrknu. Každý den, každou hodinu si přeju, abych svého nevlastního bratra mohla zaškrtit ve spánku, aniž by si myslel, že se ho snažím vzrušit.

Já: *Nech toho. Jsem u kámošky na mejdanu. A nejsem tvoje. Dohajzlu, jsem tvoje nevlastní ségra, ty úchyle.*

Neodpovídat: *Jedu si pro tebe.*

Vztekle vypnu telefon.

Není přece normální, že mě takhle moc chce.